Не заклики, не лозунги, скрижалі,
Не самодурство золотих тузів,
Які поміж собою розіграли
Вже нас і з вами тисячу разів,
І прагнуть потопити у вражді.

Не політична гра і не забава,
Не нагороди й тлусті гамани,
Щоденна боротьба, щоденна справа,
Бо нині всі — захисники держави
Од темного нашестя сарани.

Так трудно доростаємо до неї,
Втішатись перемогами не час,
Зарано святкувати ювілеї,
Свої портрети вішати в музеях,
Оцим нехай клопочуться без нас.

Бо ще живе затруєне насіння,
Живі ростки вбива чортополох,
Одначе підростає покоління
Народжене під сонцем України,
І цього не відмінить вже ніхто.

Вони зламають історичну пастку,
Бо ангели вже стали на редут,
Нема часу на сльози і поразки,
Вони ідуть з Майдану, Іловайська,
Донецького летовища і Крут.

Ця павіть бунтівлива, світанкова,
Котру не душить віковічний страх,
Бо прийняла як заповідь любові

В огнях і муках виплекане Слово,
Й жертовну кров на рідних прапорах.

Наталя Дзюбенко-Мейс